

CHƯƠNG 31

Lãnh Như Băng lắc đầu nói:

—Ấn tượng của lệnh đường với vị Vương bá phụ kia không được tốt.

Vương Thông Huệ mỉm cười nói:

—Để chứng thực chuyện này, gia mẫu đã dùng dược vật đặc biệt bảo quản thi hài tiên phụ và Vương bá phụ lại để sau này tiểu muội tự tìm hiểu lấy.

Lãnh Như Băng nói:

—Nói như vậy thì chuyện này chắc không phải giả rồi.

Vương Thông Huệ nói:

—Gia mẫu tài trí hơn người, thế gian này chỉ sợ ngay cả Vương Tích Hương cũng vị tất bì được với bà, chỉ là bà luôn luôn thâm tàng bất lộ, không thể hiện trước mặt người khác mà thôi.

Lãnh Như Băng không hỏi thêm gì nữa, rảo bước tiến tới.

Vương Thông Huệ cũng gia tăng tốc độ, đi sát bên cạnh Lãnh Như Băng. Nàng nói:

—Lâm huynh, tiểu muội có chuyện muốn nhờ vả, mong Lãnh huynh không từ chối.

Lãnh Như Băng nói:

—Chỉ cần tại hạ có thể làm được, quyết sẽ toàn lực giúp đỡ cô nương.

Vương Thông Huệ nói:

—Huynh nhất định làm được.

Lãnh Như Băng liền gật đầu nói:

—Xin cô nương cứ nói!

Vương Thông Huệ nói:

—Sau khi quyết chiến với Công Tôn Ngọc Sương, ở trước mặt anh hùng thiên hạ, muội sẽ từ chức Minh chủ này. Lúc đó, huynh sẽ thay muội tuyên bố trước quần hùng hỷ sự của muội với Vương huynh, mời bọn họ lưu lại uống một chén rượu mừng với bọn muội.

Lãnh Như Băng chau mày nói:

—Chuyện này tuy không lớn nhưng thân phận tại hạ thì rất không thích hợp, tại sao cô nương không để lệnh đường xuất diện tuyên bố chuyện này?

Vương Thông Huệ cười buồn đáp:

—Gia mẫu không tán thành cuộc hôn nhân này, tự nhiên không bao giờ đứng ra làm chủ hôn cho tiểu muội.

Lãnh Như Băng thở dài nói:

—Hôn nhân đại sự phải dựa vào mai mối, nghe lời cha mẹ. Lệnh đường không đồng ý, lẽ nào cô nương định tự quyết định lấy?

Vương Thông Huệ nói:

—Vì thế muội mới nhờ huynh thay muội tuyên bố chuyện này, trước mặt anh hùng thiên hạ, gia mẫu dù có phản đối cũng không thể ngăn cản muội lấy Vương huynh.

Lãnh Như Băng nói:

—Như vậy không phải lệnh đường sẽ hận tại hạ lắm sao?

Vương Thông Huệ thở dài nói:

—Tiểu muội vốn định nhờ gia huynh tuyên bố chuyện này, nhưng lại sợ sau khi chuyện qua rồi thì gia mẫu sẽ di hận sang huynh ấy. Tình cảm mẹ con của chúng tôi vốn đã lạnh lẽo rồi, thêm vào chuyện này, chỉ sợ băng lại thêm sương, vĩnh viễn không còn hy vọng phục hồi lại được quan hệ mẹ con. Huynh là người ngoài, lại là văn bối, dù gia mẫu có ghét hận huynh thế nào cũng không tìm huynh báo phục đâu.

Lãnh Như Băng thở dài nói:

—Cho dù như vậy thì sau này quan hệ của cô nương với lệnh đường sẽ thế nào?

Vương Thông Huệ đáp:

—Nữ nhi gả đi rồi thì như bát nước đổ đi. Nữ nhi hướng ngoại, sau khi kết hôn, nếu như gia mẫu không chịu nhìn mặt muội thì muội và Vương huynh sẽ rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia, thiên hạ rộng lớn, đi đâu mà chẳng được.

Lãnh Như Băng trầm ngâm một hồi rồi nói:

—Còn một chuyện tại hạ vẫn chưa được rõ.

Vương Thông Huệ nói:

—Xin Lãnh huynh cứ nói!

Lãnh Như Băng liền hỏi:

—Tại sao Vương Băng Thanh lại bị nhốt trong đó?

Vương Thông Huệ lắc đầu đáp:

—Không phải bị nhốt, mà là y tình nguyện lưu lại ở đó. Sau khi đến bái tế phụ thân, thì y đã lưu lại luôn trong đó, không chịu đi ra, trừ phi muội đáp ứng hôn sự với y...

Lãnh Như Băng tiếp lời:

—Y đã ở đó bao lâu rồi?

Vương Thông Huệ đáp:

—Khoảng ba năm rồi, ba năm trước y đến bái mộ vong phụ, tiện thể đề cập hôn sự với gia mẫu. Tất nhiên là gia mẫu cự tuyệt, nên y đã lưu lại trong thạch bảo đó, không chịu ra nữa.

Lãnh Như Băng thở dài nói:

—Người này thật rất si tình.

Chàng vốn định nói «người này da mặt thật dày», nhưng không hiểu sao lời ra đến miệng thì lại nuốt lại.

Vương Thông Huệ nói:

—Khi đó, muội cũng không để tâm chuyện này. Mỗi năm khi chúng tôi đến tế mộ, y đều nhìn muội một cách si si dại dại. Ôi! Một năm, y chỉ có thể nhìn thấy muội một lần, thời gian đó cũng không quá một canh giờ, nhưng y có thể nhẫn nại đợi muội ba trăm sáu mươi lăm ngày và mười một canh giờ chỉ để nhìn muội...

Lãnh Như Băng đột nhiên ôm quyền nói:

—Tại hạ hứa với cô nương.

Thần sắc Vương Thông Huệ chợt trở nên lạ lùng, không biết là khóc hay cười, buồn hay vui. Nàng chậm rãi nói:

—Đa tạ Lãnh huynh!

Lãnh Như Băng nói:

—Đây là chuyện tại hạ nên làm, cô nương không cần khách khí.

Hai người lặng lẽ đi một mạch đến đại sảnh, chỉ thấy Tiêu Dao Tử vẫn ngồi bên trong uống trà.

Thần Thâu Liễu Thiên Phong vẫn đứng trước cửa, nhìn trời đến xuất thần.

Vương Thông Huệ quay đầu nhìn Lãnh Như Băng nói:

—Lãnh huynh, lúc này cũng không có chuyện gì xảy ra đâu, huynh cứ đi nghỉ ngơi một lát. Theo tiểu muội thì Công Tôn Ngọc Sương có thể sẽ đến đây trong vài ngày tới, huynh cũng nên nghỉ ngơi vài ngày cho lại sức.

Lãnh Như Băng trầm nhủ: “Chắc nàng có điều gì muốn nói với Tiêu Dao Tử.”

Nghĩ đoạn chàng liền dừng lại nói:

—VẬY TẠI HẠ XIN ĐI TRƯỚC MỘT BƯỚC.

Nói rồi ôm quyền chào Tiêu Dao Tử và Liễu Thiên Phong.

Tiêu Dao Tử hơi cúi người đáp lễ rồi nói:

—TRƯA MAI BẮN ĐẠO CŨNG PHẢI RỜI KHỎI ĐÂY, TRƯỚC KHI ĐI, BẮN ĐẠO SẼ ĐẾN GẶP CÔNG TỬ NÓI CHUYỆN.

Lãnh Như Băng nói:

—ĐƯỢC LẮM, VẤN BỐI CŨNG CÓ CHUYỆN THỈNH GIÁO ĐẠO TRƯỞNG. TRƯỚC GIỜ NGỌ NGÀY MAU, VẤN BỐI SẼ GẶP ĐẠO TRƯỞNG Ở ĐÂY.

Tiêu Dao Tử nói:

—BẮN ĐẠO CUNG HẦU ĐẠI GIÁ.

Lãnh Như Băng liền quay người rời khỏi đại sảnh. Chàng nhớ đến Vương Tích Hương, liền đi luôn về hướng phòng của nàng.

Chỉ thấy phu phụ Độc Kiếm Vương Tiểu Cường và Sâm Tiên Long Thiên Lộc đang ngồi đối diện với nhau, tựa như đang bàn chuyện gì đó quan trọng.

Long Thiên Lộc mỉm cười nói:

—LÃNH HUYNH ĐỆ ĐẾN THẬT ĐÚNG LÚC, CHÚNG TA ĐANG CÓ MỘT CHUYỆN QUAN TRỌNG MÀ CHƯA BIẾT QUYẾT ĐỊNH THẾ NÀO CHO PHẢI?

Lãnh Như Băng khẽ chau mày nói:

—DÁM HỎI TIỀN BỐI LÀ CHUYỆN GÌ?

Long Thiên Lộc nói:

—VƯƠNG CÔ NƯƠNG TUY LÀ VÕ LÂM MINH CHỦ, NHƯNG Ở HOÀNG SƠN THẾ GIA NÀY LẠI BỊ BÓ TAY BÓ CHÂN, KHÔNG THỂ PHÓNG TAY MÀ HÀNH SỰ ĐƯỢC.

Lãnh Như Băng gật đầu đáp:

—Điều này là đương nhiên, ở trên còn có lão mẫu, tự nhiên nàng không thể quyết định được mọi chuyện.

Độc Kiếm Vương Tiểu Cường đột nhiên lên tiếng nói:

—Vương phu nhân đối với tiểu nữ có ân cứu mạng, tại hạ không thể không vì bà ta mà ra một phần sức lực.

Đoạn lão thở dài một hơi rồi nói tiếp:

—Theo tại hạ quan sát, trước mắt Hoàng Sơn Thế Gia đang tiềm tàng rất nhiều nguy cơ, có rất nhiều cao thủ đã xâm nhập vào Hoàng Sơn Thế Gia rồi.

Lãnh Như Băng nói:

—Chuyện này Vương cô nương đã biết chưa?

Vương Tiểu Cường nói:

—Trong số những người đó có một vị giao tình rất tốt với tại hạ, đáng lẽ tại hạ không nên nhiều lời nhưng nghĩ đến ân cứu mạng tiểu nữ của Vương phu nhân, thì tại hạ lại không thể tọa thị bàng quan được.

Lãnh Như Băng nói:

—Tiền bối có phải đang nói đến Dã Hạc Thượng Nhân.

Vương Tiểu Cường gật đầu nói:

—Đúng vậy.

Lãnh Như Băng liền hỏi:

—Ngoại trừ Dã Hạc Thượng Nhân ra còn có kẻ khác nữa sao?

Vương Tiểu Cường nói:

—Còn hai người nữa, tại hạ không nhìn rõ mặt bọn họ, nhưng dựa vào võ công có thể thấy đây là hai đại cao thủ tuyệt đỉnh.

Lãnh Như Băng nói:

—Nhất định là những người đến đào mạch nước của Hoàng Sơn.

Vương Tiểu Cường ngạc nhiên hỏi:

—Mạch nước gì?

Lãnh Như Băng tự biết đã lỡ lời, muốn không nói cũng không được, bèn thấp giọng nói:

—Có người muốn đào mạch nước ở Hoàng Sơn này lên để nhấn chìm Vạn Tùng Cốc.

Độc Kiếm Vương Tiểu Cường kinh hãi nói:

—Có chuyện này sao?

Lãnh Như Băng gật đầu đáp:

—Chính tai vãn bối nghe vậy, quyết không thể sai.

Vương Tiểu Cường nói:

—Nếu quả như vậy, Vương mỗ quyết không thể tọa thị bàng quan được.

Huyền Y Long Nữ đột nhiên lên tiếng nói:

—Dã Hạc Thượng Nhân dù có bị ép buộc đi nữa cũng sẽ không làm ra những chuyện thương thiên hại lý như vậy, nhất định có người khác cũng muốn đào mạch nước ngầm đó lên.

Vương Tiểu Cường gật đầu nói:

—Không sai, nhưng chu vi Vạn Tùng Cốc rộng đến mười mấy dặm, chúng ta đi đâu mà tìm được mạch nước đó để bảo vệ bây giờ?

Lão nói ra câu này rồi đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng liền thầm nhủ: “Tri nhân tri diện bất tri tâm, tuy lão là phụ thân của Vương Tích Hương, nhưng hành vi thường ngày cổ quái, hoàn toàn khác hẳn với nàng. Ta không thể nói cho lão thủy mạch ở đâu được.”

Tâm niệm chuyển động, chàng liền quay sang hỏi Long Thiên Lộ:

—Long trang chủ, thương thế Vương cô nương thế nào?

Long Thiên Lộ nói:

—Điều này lão phu cũng không được rõ. Vương phu nhân tài cao bắc đẩu nhưng thâm tàng bất lộ, bà ta không nói với ta cách trị liệu cho Vương cô nương, lão phu làm sao rõ được? Bây giờ chỉ có thể nói sinh tử của Vương cô nương đều phải dựa trên tài trí và y đạo của bà ta mà thôi.

Vương Tiểu Cường thấy Lãnh Như Băng không để ý đến lời nói của mình, trong lòng tức giận khôn tả, hai mắt lộ ra sát cơ.

Huyền Y Long Nữ biết tính trượng phu, vội thấp giọng nói:

—Phu quân không nên vọng động.

Vương Tiểu Cường thở dài một tiếng, nhẫn nại không phát tác nữa.

Nhưng nộ khí vẫn còn, lão lạnh lùng gọi:

—Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng quay lại hỏi:

—Lão tiên bối có gì phân phó?

Vương Tiểu Cường nói:

—Võ lâm truyền ngôn, người và tiểu nữ quan hệ rất tốt, không biết là thật hay giả?

Lãnh Như Băng ngắt người giây lát rồi nói:

—Có thể nói như vậy. Tại hạ và lệnh ái tính tình rất hợp nhau.

Vương Tiểu Cường nói:

—Từ nay trở đi, ta cấm người không được đi lại với nó nữa.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ và Vương cô nương vô cùng trong sáng, đối với nàng kính phục còn vượt quá cả tình nghĩa.

Vương Tiểu Cường tức giận nói:

—Nam nữ thọ thọ bất thân. Ta là phụ thân của nó, lẽ nào không có quyền quản lý con cái. Từ nay nếu người còn tiếp cận con gái ta thì đừng trách Vương mỗ này kiếm hạ vô tình.

Lãnh Như Băng lặng người đi giây lát rồi cương quyết nói:

—Được lắm! Tại hạ sẽ ghi nhớ lời của tiên bối.

Lãnh Như Băng liên tục đối chất với Vương Tiểu Cường mấy câu, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, đành đưa mắt nhìn Long Thiên Lộ rồi quay người đi ra ngoài. Chàng vừa nhấc chân lên thì đã thấy Tố Mai, Hương Cúc đỡ Vương Tích Hương đi vào.

Hương Cúc tính tình ngây thơ, vừa nhìn thấy chàng đã la lên:

—Lãnh tướng công, báo cho ngài một tin vui. Cô nương nhà chúng tôi có hy vọng rồi.

Lãnh Như Băng tránh người sang một bên, nhìn Hương Cúc chẳng nói chẳng rằng, trên khoé miệng nở ra một nụ cười buồn.

Độc Kiếm Vương Tiểu Cường vội vã hỏi:

—Chuyện này là thật chứ?

Hương Cúc đang định mở miệng đáp thì Vương Tích Hương đã cướp lời nói:

—Chỉ là tìm ra được chút manh mối, thành công hay không còn chưa biết được.

Lãnh Như Băng khẽ lách người tránh lối đi cho bọn Vương Tích Hương ba người rồi đi thẳng ra cửa.

Hương Cúc thấy vậy vô cùng ngạc nhiên, không hiểu chàng làm sao. Ả vốn tính tình ngây thơ, thấy chàng đi khỏi liền lớn tiếng gọi:

—Lãnh tướng công!

Vương Tiểu Cường lạnh lùng lên tiếng ngắt lời:

—Không cần gọi hấn nữa.

Hương Cúc ngẩn người ra, không dám lên tiếng gọi nữa.

Vương Tích Hương thở dài một tiếng nói:

—Đỡ ta lên giường nghỉ ngơi.

Hương Cúc, Tố Mai liền «dạ» một tiếng, đỡ Vương Tích Hương nằm giường bệnh.

Vương Tích Hương kéo tấm chăn găm lên rồi chậm rãi hỏi:

—Gia gia, vừa nãy gia gia mắng chửi gì Lãnh tướng công phải không?

Độc Kiếm Vương Tiểu Cường «hừ» nhẹ nói:

—Mắng chửi thì đã sao? Ta bảo hấn từ nay không được quấy rầy con nữa.

Hương Cúc vội vàng nói:

—Lão gia à, Lãnh tướng công không có làm phiền cô nương.

Vương Tiểu Cường tức giận đưa tay tát cho Hương Cúc một cái nổ đom đóm mắt rồi nói:

—Con nha đầu lảm chuyện!

Lão ra tay rất nặng đến nỗi Hương Cúc máu tương đầy miệng.

Ả vội nép mình sang một bên, không dám nói chen vào nữa.

Vương Tích Hương mỉm cười đơn điệu nói:

—Gia gia à, người cần phải quản con gái của người cho chặt mới đúng. Mắng chửi Lãnh tướng công không phải là hơi quá đáng lắm sao?

Độc Kiếm Vương Tiểu Cường nói:

—Con gái của ta đầy bụng huyền cơ, tài trí tuyệt thế ta làm sao phải mắng chửi nó?

Vương Tích Hương khẽ mỉm cười buồn nói:

—Nhưng phẩm hạnh của nó không tốt.

Vương Tiểu Cường biến sắc mặt nói:

—Không tốt chỗ nào?

Vương Tích Hương nói:

—Lãnh tướng công là chính nhân quân tử, nhưng con gái người lại nghĩ đủ mọi cách, tận hết tâm cơ để ràng buộc người ta.

Vương Tiểu Cường hơi lúng túng, ngần người ra một lúc rồi nói:

—Con gái ta quyết không phải hạ người hạ lưu như thế.

Vương Tích Hương lắc đầu nói:

—Đây là do chính miệng con gái người nói ra, người còn không tin sao?

Vương Tiểu Cường trầm giọng hỏi:

—Nếu như ta tin thì phải làm thế nào?

Vương Tích Hương buồn bã nói:

—Nếu nhẹ thì đánh cho nó một trận thật nặng...

Vương Tiểu Cường hỏi tiếp:

—Nếu nặng thì sao?

Vương Tích Hương không trả lời mà hỏi lại:

—Gia gia đang cầm gì trong tay?

Vương Tiểu Cường đáp:

—Hộ thân bảo kiếm.

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

—Vậy thì một kiếm giết nó đi. Để nữ nhi đó của người khỏi bị bệnh tật dày vò nữa.

Vương Tiểu Cường ngửa mặt lên trời cười ba tiếng nói:

—Hài tử, con có biết danh hiệu của ta trên giang hồ là gì không?

Vương Tích Hương nói:

—Tự nhiên là con biết.

Vương Tiểu Cường nói:

—Giang hồ gọi ta là gì?

Vương Tích Hương nói:

—Gọi người là Độc Kiếm.

Vương Tiểu Cường nói:

—Vậy thì đúng rồi, hài tử, con cho rằng ta không thể xuống tay với con ư?

Vương Tích Hương mỉm cười âm đạm nói:

—Đúng vậy. Có thể giết con gái ruột của mình thì mới xứng với danh hiệu Độc Kiếm.

Độc Kiếm Vương Tiểu Cường «hừ» nhẹ một tiếng, trường kiếm đã rời vỏ. Lão lạnh lùng nói:

—Ta đã không dạy được con tử tế, giết đi cũng vậy thôi.

Tố Mai, Hương Cúc mắt thấy Vương Tiểu Cường rút kiếm ra, trong lòng hoảng hốt, vội vã quỳ xuống nói:

—Lão gia kiếm hạ lưu tình.

Vương Tiểu Cường lạnh lùng quát:

—Không có chuyện của hai con nha đầu các người, cú!

Hai ả quả nhiên không dám nói nữa, chỉ cúi đầu khóc thút thít.

Long Thiên Lộ trầm nhủ: “Trên giang hồ, người ta đều nói Độc Kiếm Vương Tiểu Cường ra tay tàn độc. Hôm nay được chứng kiến quả nhiên không sai. Hồ ác không ăn thịt con, người này không ngờ có thể nhẫn tâm giết cả con gái ruột của mình. Xem ra lão phu không thể ngồi yên được nữa.”

Chỉ nghe Vương Tích Hương nói:

—Gia gia động thủ đi! Con được chết trong tay cha ruột của mình còn hơn chết vì bệnh tật hành hạ.

Vương Tiểu Cường vẫn giữ nét mặt lạnh như đá nói:

—Được lắm! Ta giết người rồi đi giết Lãnh Như Băng, sau đó đem chôn chung một huyệt, cho người ở dưới cửu tuyền được nhắm mắt.

Nói đoạn bảo kiếm liền vung ra chém thẳng vào cổ Vương Tích Hương.

Chỉ nghe có tiếng quát:

—Vương huynh thủ hạ lưu tình.

Một ngọn quải trượng đã hoành ngang chặn lấy đường kiếm của Vương Tiểu Cường.

Vương Tiểu Cường quay đầu nhìn lại, thấy người xuất trượng là Long Thiên Lộc. Lão tức giận nói:

—Long Thiên Lộc, tại sao ngươi xuất thủ ngăn cản ta?

Long Thiên Lộc nói:

—Lão phu sống đến từng tuổi này, chưa từng nghe qua chuyện phụ thân giết chết thân sinh nữ nhi của mình.

Vương Tiểu Cường nói:

—Vậy thì tại sao ngươi không đứng yên mà thường thức một lần cho biết?

Long Thiên Lộc nói:

—Nữ nhi là do Vương Tiểu Cường huynh sinh ra, lão phu tự nhiên không nên nhiều chuyện quản việc của người, nhưng lúc này tình hình đã khác, lão phu không thể tọa thị bàng quang nữa rồi.

Độc Kiếm Vương Tiểu Cường liền hỏi:

—Cái gì gọi là tình hình đã khác?

Long Thiên Lộc nói:

—Bây giờ Vương cô nương không chỉ là độc nữ của Vương huynh nữa.

Vương Tiểu Cường sững sốt hỏi:

—Nó là con gái ta, tự nhiên ta có quyền với nó.

Long Thiên Lộc nói:

—Lúc này lệnh ái là người có thể nắm giữ vận mệnh của võ lâm đồng đạo, sự an nguy của cả thiên hạ võ lâm, mạng sống của Vương Minh chủ... tất cả đều có liên quan đến nàng. Tự nhiên giờ phút này Vương huynh không thể giết nàng được.

Độc Kiếm Vương Tiểu Cường «hừ» lạnh một tiếng, thu hồi trường kiếm rồi đột ngột đâm ngược về phía Vương Tích Hương, kiếm thế nhanh không tả xiết.

Quả trượng của Long Thiên Lộc cũng nhanh không kém, vung ra nhanh như điện, phong khai kiếm thế của Vương Tiểu Cường.

Vương Tiểu Cường liền khẽ đảo người, chuyển hướng tấn công sang Long Thiên Lộc, kiếm thế nguy kỳ ảo diệu, trong nháy mắt đã đánh ra tám kiếm.

Long Thiên Lộc bị lão công liền tám kiếm, bức đến thối lui hai bộ, trong lòng cũng thầm kinh hãi: “Kiếm pháp của người này quả nhiên ác độc vô tỷ.”

Đoạn lão vung quả trượng lên, phản kích ba trượng.

Hai người triển khai ngay một trường ác đấu trong căn phòng nhỏ, trong giây lát cả căn phòng đã bao trùm bởi trượng ảnh kiếm khí.

Tố Mai, Hương Cúc vội đến ôm Vương Tích Hương nấp kín vào một góc phòng.

Huyền Y Long Nữ vẫn đứng yên nhìn hai người ác đấu, ngẩn ngơ xuất thần không biết làm sao mới đúng.

Mấy chiêu đầu của Vương Tiểu Cường tuy ác độc nhưng vẫn chưa phải là sát thủ, nhưng đến mấy chiêu sau, kiếm thế đột nhiên trở nên lăng lệ phi thường, chiêu chiêu thức thức đều như muốn dồn Long Thiên Lộc vào chỗ chết.

Long Thiên Lộc lúc đầu vốn không định cùng Vương Tiểu Cường ác đấu, chỉ định ngăn cản lão giết Vương Tích Hương rồi thôi, nào ngờ kiếm chiêu của Vương Tiểu Cường mỗi lúc một hiểm ác, chỉ cần sơ suất một chút là mất mạng như chơi, lão cũng đành xuất toàn lực phản kích. Căn phòng tương đối nhỏ, kiếm của Vương Tiểu Cường linh hoạt như cá trong nước, nhưng quả trượng của Long Thiên Lộc vì nặng nề nên sử dụng không thể linh hoạt, không thể dụng hết khả năng, chịu thiệt không ít.

Kiếm chiêu của Vương Tiểu Cường mỗi lúc một độc ác, Long Thiên Lộc dần dần rơi vào thế hạ phong.

Huyền Y Long Nữ biết sát cơ của phu quân đã động, hôm nay nếu để lão giết Long Thiên Lộc, e rằng sẽ có chuyện xảy ra. Bà bèn rút bảo kiếm ra định nhảy vào can thiệp thì nghe một giọng nói lạnh lùng vang lên:

—Dừng tay.

Long Thiên Lộc nghe tiếng liền thu hồi quả trượng.

Vương Tiểu Cường đang ở thế tấn công, không kịp thu hồi kiếm thế. Chỉ nghe «xoạt» một tiếng, trường kiếm đã đâm vào vai trái Long Thiên Lộc. Máu tươi chảy ra như suối.

Chỉ thấy nhân ảnh chớp động, một đạo kinh phong tràn đến như nước lũ, kích vào uỷ mạch của Vương Tiểu Cường.

Vương Tiểu Cường cảm thấy luồng kinh phong, trong lòng muốn né tránh nhưng đã không kịp. Lão chỉ thấy cổ tay nhói lên một cái, trường kiếm đã rơi xuống đất.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương phu nhân đã đứng ở cửa từ bao giờ.

Vương Tiểu Cường vẫn giữ nét mặt lạnh lùng chậm rãi hỏi:

—Bà là Vương phu nhân?

Vương phu nhân nhạt nhẽo nói:

—Đúng vậy!

Độc Kiếm Vương Tiểu Cường cúi người nhạt trường kiếm lên, chỉ thấy hữu thủ vẫn còn đau, chưa thể dụng kiếm. Lão liền chậm chậm chuyển kiếm sang tả thủ, lạnh lùng nói:

—Chỉ lực của Vương phu nhân quả thật cao cưỡi, một chỉ đã có thể đánh rơi kiếm của tại hạ.

Vương phu nhân chậm rãi bước vào phòng nói:

—Các hạ động thủ trong Hoàng Sơn Thế Gia của ta, như vậy là coi Hoàng Sơn Thế Gia của ta không ra gì rồi.

Độc Kiếm Vương Tiểu Cường nói:

—Từ lâu đã nghe danh tiếng Hoàng Sơn Thế Gia, hôm nay tại hạ xin được lãnh giáo Vương phu nhân mấy chiêu.

Vương phu nhân cảm thấy hành động của Độc Kiếm Vương Tiểu Cường ngoài dự liệu của mình, hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Bà chậm rãi nói:

—Các hạ muốn động thủ với ta?

Vương Tiểu Cường nói:

—Không sai.

Vương phu nhân nói:

—Hữu thủ của các hạ tạm thời chưa thể dụng kiếm, ba ngày sau mới hoàn toàn hồi phục được. Lúc gió hãy giao đấu. Các hạ thấy thế nào?

Vương Tiểu Cường nói:

—Không cần! Tại hạ dùng tả thủ cũng thế thôi.

Vương phu nhân khẽ chau mày nói:

—Ta và lệnh ái là bạn vong niên, không thể động thủ với các hạ được.

Vương Tiểu Cường nói:

—Đó là chuyện của tiểu nữ, đâu có liên quan gì đến tại hạ?

Vương phu nhân nói:

—Các hạ nhất định bắt ta ra tay?

Vương Tiểu Cường cương quyết nói:

—Đúng vậy.

Vương phu nhân đưa mắt nhìn Huyền Y Long Nữ nói:

—Phu phụ các người cùng lên một lượt đi.

Vương Tiểu Cường trợn mắt nói:

—Đây là chuyện của một mình Vương Tiểu Cường này, đâu liên can gì đến thê tử?

Vương phu nhân nói:

—Đã lâu ta không động thủ với người, trong lòng cũng không muốn động thủ với các hạ. Nhưng do các hạ cứ bức bách, ta đành chấp nhận vậy. Nếu như phu phụ hai người cùng xuất thủ thì còn có thể tiếp ta được mấy chiêu. Nếu như chỉ mình các hạ, e rằng không tiếp nổi mười chiêu của ta đâu.

Vương Tiểu Cường tức giận nói:

—Tại hạ nếu chết trong tay phu nhân thì chỉ trách Vương mỗ học nghệ không tinh, làm sao dám trách người.

Đoạn trường kiếm đã vung lên, đâm thẳng tới trước ngực Vương phu nhân.

Vương phu nhân vẫn đứng yên không động, đợi trường kiếm đến sát ngực mới khẽ lắc mình sang phải, dùng thân pháp ảo diệu vô tỷ tránh đi một kích này của Vương Tiểu Cường.

Vương Tiểu Cường một kiếm lạc không, không thu hồi mà đột nhiên hoành ngang, biến thành thế chém. Chiêu này độc ác vô cùng, nếu Vương phu nhân không tung mình lên tránh kiếm thì quá nửa sẽ bị thương dưới kiếm của lão.

Lúc này, Sâm Tiên Long Thiên Lộc đã băng bó xong vết thương, nhìn thấy kiếm chiêu ác độc của Vương Tiểu Cường, trong lòng không khỏi tức giận nghĩ:

“Người này hoành hoành ngang ngược, không dạy cho hấn một bài học thì không xong.”

Chỉ thấy Vương phu nhân cong tay búng ra một cái. Hay cho một chiêu hậu phát tiên chế, ngọc chỉ của Vương phu nhân đã búng ngay vào thân kiếm của Vương Tiểu Cường.

Trường kiếm trong tay Vương Tiểu Cường bị cổ lực đao cực mạnh kích vào, rung rung như muốn bay ra khỏi tay lão. Vương Tiểu Cường liền dụng lực nắm chặt đốc kiếm, không cho nó rơi xuống đất lần nữa.

Chỉ thấy Vương phu nhân lại khẽ cong ngọc chỉ, búng ra một cái nữa. Một đao chỉ phong xé gió bắn tới uyển mạch của Vương Tiểu Cường.

Độc Kiếm Vương Tiểu Cường chỉ thấy cổ tay nhói lên, trường kiếm đã rơi xuống đất.

Wương phu nhân đưa mắt nhìn Vương Tiểu Cường lạnh lùng hỏi:

—Các hạ đã nhận thua chưa?

Wương Tiểu Cường tự biết võ công mình kém xa đối phương, lúc này hai tay đều không thể dụng kiếm, tuy tức khí trong lòng chưa hết nhưng không thể không nhận thua. Lão không trả lời Vương phu nhân mà quay lại hỏi Huyền Y Long Nữ:

—Nàng cần nữ nhi hay trượng phu?

Huyền Y Long Nữ ngẩn người một hồi nói:

—Không ngờ lão không niệm tình cốt nhục...

Bà chưa nói dứt thì đã bị Vương Tiểu Cường quát lên ngắt lời:

—Nếu như cần nữ nhi thì tức là không cần trượng phu nữa.

Nói đoạn lão liền quay người bỏ đi.

Wương phu nhân chậm rãi bước đến trước mặt Huyền Y Long Nữ nói:

—Bà nên đi theo lão thì hơn.

Huyền Y Long Nữ lưỡng lự nói:

—Nữ nhi và trượng phu, phu nhân bảo ta chọn ai đây?

Wương Tích Hương đột nhiên lên tiếng nói:

—Mẹ đi với cha đi.

Huyền Y Long Nữ nói:

—Tính tình phụ thân con tuy nóng nảy, nhưng lão rất quan tâm đến con. Những năm gần đây, vì đi tìm danh y, linh dược cho con mà không đêm nào lão ngủ yên. Lẽ nào con không thấy hai bên tóc mai của lão đã bạc hết rồi sao?

Vương Tích Hương buồn bã đáp:

—Để người rời khỏi đây chính là một chút hiếu tâm của con trẻ.

Huyền Y Long Nữ nói:

—Con nói gì mẹ không hiểu?

Vương Tích Hương chậm rãi nói:

—Gia gia tính tình nóng nảy, chỉ tranh chấp vài câu đã rút kiếm đòi sát nhân. Mấy ngày nữa, thiên hạ anh hùng đều tụ tập ở Hoàng Sơn Thế Gia. Với tính tình của gia gia con, e rằng khó tránh khỏi tranh chấp, chỉ sợ lúc đó sẽ còn có nhiều chuyện xảy ra hơn bây giờ.

Huyền Y Long Nữ thở dài buồn bã nói:

—Gia gia con thiên tính đã như vậy. Nhưng mẹ và lão sống với nhau đã mấy chục năm mà chưa từng thấy lão có gì khiến người ta không thể nhẫn nhịn được.

Vương phu nhân lạnh lùng cất tiếng:

—Nếu như không phải niệm tình lệnh ái, e rằng Vương Tiểu Cường hôm nay đã không thể sống mà rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia rồi.

Vương Tích Hương cố gắng đứng dậy vái Vương phu nhân một vái nói:

—Vãn bối thay phụ thân tạ tội với phu nhân.

Vương phu nhân đưa tay đỡ Vương Tích Hương dậy nói:

—Trên đời này chỉ có mình con nói chuyện hợp với ta. Kể từ nay trở đi chúng ta là bạn vong niên, không cần dùng đại lễ như vậy nữa.

Vương Tích Hương nói:

—Đa tạ phu nhân.

Vương phu nhân lại nói:

—Con cứ an tâm nghỉ ngơi. Giờ tí đêm nay, ta sẽ sai người đón con đến Thái Thượng Các.

Vương Tích Hương nói:

—Phu nhân yêu thương con như vậy, Vương Tích Hương thật không biết báo đáp thế nào.

Vương phu nhân nói:

—Con đã báo đáp ta rồi, không cần khách khí nữa.

Nói đoạn bà liền quay người rời khỏi.

Vương Tích Hương nhìn Long Thiên Lộc hỏi:

—Lão tiên bối bị thương có nặng không?

Long Thiên Lộc cười ha hả nói:

—Có đáng vào đâu, Long mỗ tuy già nhưng vẫn còn chịu được mấy kiếm nữa.

Vương Tích Hương nói:

—Vãn bối biết vì vãn bối mà tiền bối nhường gia phụ mấy phần, sau này Vương Tích Hương nhất định sẽ báo đáp ơn sâu của tiền bối.

Long Thiên Lộc lắc đầu nói:

—Vương cô nương nặng lời rồi. Thiên hạ võ lâm đồng đạo đều nợ cô nương một món nợ ân tình, việc nhỏ này có đáng gì đâu.

Đoạn lão đưa mắt nhìn Huyền Y Long Nữ nói:

—Mẫu tử hai người đã lâu không gặp nhau, cũng nên hàn huyên tâm sự một lát. Lão phu không làm phiền nữa.

Đoạn lão cũng quay người rời khỏi tĩnh thất của Vương Tích Hương.

Huyền Y Long Nữ nhìn bóng Long Thiên Lộc đi xa dần thở dài nói:

—Hài tử, gia gia con cô độc thành tính. Lúc nào cũng độc lai độc vãng, nhưng con thì lại được nhiều người ái hộ.

Vương Tích Hương nói:

—Nữ nhi thiên sinh nhu nhược, ai lại nỡ đi ăn hiếp một nữ tử yếu ớt...

Huyền Y Long Nữ nói:

—Hài tử, con rất thông minh, vậy con có biết tại sao mẹ không đi với gia gia con không?

Vương Tích Hương nói:

—Mẹ có chuyện gì muốn nói với con?

Huyền Y Long Nữ gật đầu nói:

—Không sai. Con của mẹ quả nhiên tài trí hơn người.

Đoạn bà quay sang nói với Tố Mai, Hương Cúc:

—Các người ra canh giữ bên ngoài, khi có người đến thì lập tức thông báo.

Tố Mai, Hương Cúc đồng thanh «ạ» một tiếng rồi đi ra đứng trước cửa.

Vương Tích Hương thở dài hỏi:

—Mẹ! Mẹ có chuyện gì quan trọng muốn nói với con phải không?

Huyền Y Long Nữ gật đầu nói:

—Đúng vậy, chuyện này mẹ đã để trong lòng bao nhiêu năm nay rồi. Nó giống như cái gai trong họng vậy, không thổ ra thì không chịu được.

Vương Tích Hương liền nói:

—Nữ nhi cung kính lắng nghe mẫu thân tứ giáo.

Huyền Y Long Nữ trầm ngâm nói:

—Hài tử, con có biết ta không phải là mẹ ruột của con không?

Nét mặt Vương Tích Hương lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng nàng chỉ mỉm cười nói:

—Điều này nữ nhi không biết, mẹ đối với con rất tốt, trước giờ luôn coi con như con ruột của mình.

Huyền Y Long Nữ nói:

—Con có biết tại sao mẹ nói cho con biết chuyện này không?

Vương Tích Hương lắc đầu đáp:

—Điểm này nữ nhi không biết.

Huyền Y Long Nữ nói:

—Ôi! Gia gia con đã từng nói với ta, bất luận thế nào cũng không được nói chuyện này với con.

Vương Tích Hương nói:

—Gia gia nghĩ ngợi quá nhiều rồi, nhưng cũng không thể trách người được.

Đoạn nàng đưa mắt nhìn Huyền Y Long Nữ, không nói lời nào.

Hai người trầm tư một hồi, căn phòng trở nên tĩnh lặng khác thường.

Huyền Y Long Nữ chợt lên tiếng phá vỡ không khí yên lặng:

—Hài tử, tại sao con không hỏi ta?

Vương Tích Hương nói:

—Con nên hỏi gì đây?

Huyền Y Long Nữ nói:

—Mẹ ruột của con đang ở đâu?

Vương Tích Hương nói:

—Mẹ đối xử với con như con ruột của mình, hài tử cảm kích vô cùng.

Huyền Y Long Nữ nói:

—Hôm nay mẹ chính là muốn nói nơi ở của mẹ ruột của con cho con biết.

Vương Tích Hương không khỏi ngần người hỏi:

—Mẹ ruột của con còn tại thế sao?

Huyền Y Long Nữ nói:

—Đúng vậy, bà ta vẫn còn sống trên thế gian này.

Đoạn bà ngẩng mặt lên thở dài nói:

—Gia gia con mà biết ta nói chuyện này cho con, có lẽ lão sẽ giết cả ta.

Vương Tích Hương buồn bã nói:

—Mẹ có biết mẹ ruột của con ở đâu không?

Huyền Y Long Nữ thấp giọng nói:

—Hài tử, con phải đáp ứng ta một chuyện thì mới nói cho con được.

Vương Tích Hương vội nói:

—Một nghìn, một vạn chuyện nữ nhi cũng đáp ứng. Mẹ mau nói ra đi.

Huyền Y Long Nữ nói:

—Con không được kích động, cũng không được hận gia gia con.

Vương Tích Hương nói:

—Làm sao như thế được?

Huyền Y Long Nữ nói:

—Bà ta đang ở Hoàng Sơn Thế Gia.

Vương Tích Hương đứng bật dậy thốt lên:

—Sao? Mẹ ruột con đang ở Hoàng Sơn Thế Gia?

——— o0o ———